

COMIAT

A l'amic Rosendo

Quan el meu company de curs, Josep Pla, de Santa Bàrbara, em va telefonar dient-me de la teva defunció, vaig passar, Rosendo, per uns mals moments, encara que ja coneixia l'agreuament de la teva salut, mai esperes aquesta notícia.

Lo primer que vaig pensar, Rosendo, va ser escriure unes ratlles, no d'acomiadament sinó de record pels llargs anys d'inoblidable amistat que vàrem compartir. Però, com sospitava que serien moltes les persones qui, encertadament, escriurien sobre la teva llarga trajectòria musical —i així ha estat als mitjans de comunicació—, vaig creure prudent esperar uns dies per tal d'explicar, modestament i, des d'una altra perspectiva, molt personal, la gran sort que he tingut de compartir amb tu la teva amistat i la gran persona que he conegut.

El mes d'agost de 1955, baixava des de Ginestar a Tortosa, per primera vegada, per a ingressar al Seminari. Tu, Rosendo, ho havies fet tres anys abans, el 1952, des de la Palma d'Ebre. Per tant, em portaves només tres anys d'avanatge en els estudis al Seminari. Poc després ja ens vam conèixer, donat que els dos érem originaris de la Ribera, compartíem estima per la nostra llengua, donat que la majoria dels seminaristes eren de la província de Castelló. Per cert, tu sempre m'has cridat "Marià". Però, ben aviat em va impactar la teva facilitat per a la música: piano, orgue i cant...

Passen els anys i ja ordenats sacerdots els dos, tu continues progressant musicalment, i jo treballant dins del món laboral i juvenil.

Però, la vida ens va aproximant, i comencem a qüestionar-nos la vida sacerdotal dins d'aquesta Església, aferrada al passat, però no ho fem sols... recordes, Rosendo, les reunions a casa teva, al carrer Taulles Velles —prop de la catedral— amb altres companys sacerdots: Boet, Rebull, Santamaria, Segura, Estapé, Pla, Romeu, Domènech... I recordo Rosendo, que les teves intervencions solien ser crítiques i

progressistes, compartides per tots els presents. Quins temps aquells!

Passat el temps, i ja casats els dos, tu amb Maria i jo amb Pilarín, solia anar a casa teva i parlàvem llargament de temes com: d'on venim, qui som, on anem?, Déu?, d'on ve l'univers?, i després de la mort què?... quin temari...

Recordo Rosendo com me deies "Marià, tu no ets músic (i tenies tota la raó) però allà on vas fas rondalles musicals que tenen èxit, com pot ser això? I jo me'n reia.

Tu i jo, Rosendo, teníem un altre punt en comú: la llengua "alemana". Tu practicaves molt quan anaves a Alemanya a ajudar a una parròquia i, a la vegada a perfeccionar l'alemany, i jo, com hi tinc un fill, quan hi anàvem m'esforçava encara que sense massa èxit. Ara bé, sempre que ens trobà-

Mariano Gil Agné

vem intercanviàvem algunes frases. Era bonic.

Rosendo, m'he deixat moltes coses al tinter però, he d'anar acabant...

Mai oblidaré, Rosendo, la teva personalitat: senzill, humil, comunicador, somrient, i com no, avançat als teus temps. Rosendo, amb una forta abraçada a Maria, la teva dona, als teus fills Cecília, Ireneu i Júlia, al teu germà Jaume, m'acomiado amb un fort:

Auf Wiedersehen!!

